

málně oprávněn. Poněvadž tedy zjištěné jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. z. a přestupku podle § 312 tr. z. po stránce objektivní i subjektivní, neporušil nalézací soud zákon, ani ho nesprávně nepoužil, když obžalovaného uznal těmito trestnými činy vinným.

Čís. 5360.

Přečin podle § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep. byl spáchán »před více lidmi« jen tehdy, stalo-li se tak aspoň před třemi osobami.

(Rozh. ze dne 11. září 1935, Zm II 52/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 5. listopadu 1934, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem rušení obecného míru podle § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky, podle § 290 tr. ř. však zrušil z moci úřední rozsudek ve výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a zprostil obžalovanou podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší jako zrušovací soud se přesvědčil při vyřizování zmateční stížnosti, že bylo zákona nesprávně použito v neprospěch obžalované.

Obžalovaná byla uznána vinnou přečinem podle § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky, jehož se podle rozsudkového výroku dopustila tím, že dne 20. srpna 1934 v P. před více lidmi pozdravem »Heil Hitler« pobuřovala proti ústavní jednotnosti státu a jeho demokraticko-republikánské formě. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná pronesla uvedeného dne závadný výrok na československém celním úřadě v P. přede dvěma tam přítomnými úředníky. Nalézací soud vykládá nesprávně pojem »před více lidmi«, máje za to, že stačí již přítomnost dvou osob, ač zákon na ochranu republiky rozlišuje přesně pojem »dvou osob« od pojmu »více osob« (viz § 11, čís. 1 cit. zákona), takže přečin podle § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky byl spáchán před více lidmi jen tehdy, stalo-li se tak aspoň před třemi osobami. Je nerozhodno, že rozsudek v důvodech na dovoděnou úmyslnost činu a vědomí obžalované o jeho významu zjišťuje, že obžalovaná i jindy používala závadného pozdravu, neboť za základ nutno vzít jen čin, pro který rozsudek obžalovanou uznává vinnou v mezích obžaloby, jež se omezila jen na případ ze dne 20. srpna 1934 a při hlavním přelíčení na jiné případy nebyla rozšířena. Bylo proto za použití ustanovení § 290 tr. ř. rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 5361.

Preukázka na robotnícke slevnené jazdenky, keď je potvrdená príslušným staničným úradom, je verejnou listinou.

Nesprávnymi údajmi pri predbežnom vyplnení preukázky spolupôsobí vinník k tomu, aby boly do tejto verejnej listiny zapísané nepravdivé

skutočnosti, dôležité pre jeho oprávnenie na slevu na železnici. Učinil-li tak preto, aby si používaním preukázky pri zakúpení jazdenky opatril bezprávny úžitok, treba čin ten kvalifikovať ako zločin podľa § 400, odst. 2 tr. z.

Mylnou kvalifikáciou nestráca trestný čin svoj pôvodný charakter. Treba teda pri posudzovaní otázky, či je čin premlčaný, vziať v úvahu dobu, stanovenú pre premlčanie trestného činu toho druhu, akým súdený čin pri správnom jeho kvalifikovaní skutočne je.

Nenapadol-li obžalovaný odsudzujúci výrok súdu prvej stolice v otázke viny, stal sa výrok ten pravoplatným a vinník nemôže ho už napádať ani zmätočnou sťažnosťou z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

(Rozh. zo dňa 11. septembra 1935, Zm III 82/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. B., obžalovanej zo zločinu padelania verejnej listiny, zmätočnú sťažnosť zčasti odmietol, zčasti jej vyhovel.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku odvolacieho súdu ohlásila a previedla obžalovaná zmätočnú sťažnosť z dôvodu § 385, čís. 2 tr. p. pre nepovolenie podmienčného odkladu výkonu trestu a z dôvodu § 385, čís. 1 c) tr. p., poukazujuúc na premlčanie ako dôvod vylučujúci zavedenie trestného pokračovania.

V tomto poslednom bode bola zmätočná sťažnosť podľa § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá, lebo rozsudok prvej stolice, ktorého by sa mal uvedený dôvod zmätočnosti už dotýkať, nebol obžalovanou napadnutý vo výroku ustalujúcom vinu obžalovanej; tým riešil súd prvej stolice aj otázku premlčania v neprospech obžalovanej a keď nenapadla odsudzujúci výrok v tom bode odvolaním, stal sa pravoplatným a nemôže byť obžalovanou už napadnutý.

Nižšie súdy uznali obžalovanú vinnou, že v roku 1929 a 1930 v S. dala si vystaviť poukážku na robotnícke lístky na železnici, uvádzajúc proti pravde, že je zamestnaná u firmy I. R. v B., používala tejto legitiácie k cestovaniu z B. do S. a neoprávneným používaním slevnených jazdeniek poškodila železničný erár asi o 910 Kč. Tento zistený čin obžalovanej kvalifikovali nižšie súdy za prečin falšovania súkromnej listiny podľa § 401 tr. z.; na kvalifikáciu zločinu podľa § 400, odst. 2 tr. z., ktorú uplatňovala obžaloba, nižšie súdy neuznaly.

Tento právny názor nižších súdov nie je správny. »Preukázka na robotnícke lístky týždenné«, keď je potvrdená príslušným staničným úradom, je verejnou listinou, lebo ňou príslušný staničný úrad — teda úrad verejný — v obore svojej pôsobnosti potvrdzuje, že osoba v preukázke uvedená je oprávnená používať slevy pri cestovaní na železnici. Nesprávnymi údajmi pri predbežnom vyplnení poukázky spolupôsobila však obžalovaná k tomu, aby boli zapísané do tejto verejnej listiny nepravdivé skutočnosti, dôležité pre jej oprávnenie na slevu na dráhe. Obžalovaná

učinila to preto, aby tým sebe opatrla používaním poukázky pri kúpení lístku bezprávny úžitok. Preto čin obžalovanej mal byť správne kvalifikovaný ako zločin podľa § 400, odst. 2 tr. z. a nie ako prečin podľa § 401 tr. z.

Ponevác z jedného omylu súdu v prospech obžalovanej neľze, pokiaľ by zo zákona neplynul opak, urobiť ďalšie obžalovanej prospešné závery (srovnaj rozh. zo dňa 28. apríla 1925, čís. Zm III 1090/24 a zo dňa 2. mája 1934, čís. Zm III 392/33), preto treba pri posudzovaní toho, či trestný čin obžalovanej nie je premlčaný, brať v úvahu dobu stanovenú pre premlčanie zločinu podľa § 400, odst. 2 tr. z., t. j. podľa § 106, čís. 4 tr. z., prípadne podľa § 106 a) tr. z. a podľa § 26 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. dobu 5 rokov. Táto doba ani od spáchania činu do prvého súdneho opatrenia ani medzi jednotlivými súdnymi opatreniami neuplynula, takže trestné pokračovanie pre čin obžalovanej nie je premlčané a nemohlo byť k premlčaniu prihliadnuté ani z úradnej povinnosti.

Čís. 5362.

Soutěž a obrana v soutěži je sama o sobě přípustná, nesmí však vybočiti z mezí zákonem proti nekalé soutěži stanovených.

Pojmový znak »za účelem soutěže« je vyloučen jen, chybí-li jakýkoli vztah stíhaného projevu k soutěži.

Okolnost, že projev, stíhaný jako přečin zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži, byl odpovědí na předchozí projev soutěžitelův a měl býti obranou proti němu, nevylučuje sama o sobě jeho trestnost.

Pohnutka, ze které hledí pachatel posici zlehčovaného podniku zeslabiti, je pro posouzení jeho viny bez významu.

(Rozh. ze dne 13. září 1935, Zm II 157/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení vyhověl zmateční stížnosti soukromé žalobkyně firmy B. do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 15. února 1935, jímž byli obžalovaní podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěni soukromé obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Zprošťující nález opírá se výhradně o závěr, že obžalovaní, davše vytisknouti a rozšířiti stíhané plakáty, nejednali za účelem soutěže a že proto schází důležitá složka skutkové podstaty zažalovaného přečinu podle § 27 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n. K tomuto závěru dospěl nalézací soud úsudkem, že plakáty, o něž jde, byly jen odpovědí na předchozí projev firmy B., směřující prý proti zájmům obuvníků jakožto soutěžitelů firmy B., a že obuvníci, pokud se týče obžalovaní jakožto vedoucí činitelé společenstva obuvníků okresu m-ského museli se brániti proti projevu soukromé žalobkyně, v němž byl návrh na zrušení správkáren